

Aurel Cărășel

GALAXIA SUDICĂ 5 VÂNĂTOARE DE NEMURITORI

Aurel Cărășel

Galaxia sudică 5 – Vânătoare de nemuritori

Copyright © Aurel Cărășel

Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂRĂSEL, AUREL

Vânătoare de nemuritori/Aurel Cărășel – București: Tritonic Books,
2018

ISBN: 978-606-749-360-3

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 228/octombrie 2018

Bun de tipar: octombrie 2018

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Zbor de înger deasupra Therrei	7
Whisky cu sifon sub Mafic Mound	27
Portalul	67
Vânătoare de nemuritori	113

Zbor de înger deasupra Therrei

Stânca de brocart era chiar în fața lor. Pendonius nu-și închipuise nici în cele mai aventuroase vise că va ajunge vreodată în fața ei. Nici măcar nu-și închipuise că ar putea să existe. De când Armstrong înfipsese primul steag cu stele în praful selenar, legendele se răspândiseră în toate Coloniile, ca purtate de vântul solar. Iar cea despre **Stânca de brocart** făcea parte dintre primele. Din seria *legendelor de argint*.

Își întoarse capul în direcția senilețului. Baftă, numai aşa se poate numi întâmplarea care face ca mijlocul de locomoție să ţi se strice la numai doi pași de un munte de bani. Şi asta în timpul unei revizii tehnice de tot rahatul a sistemului şinei magnetice. O revizie în care Slăbanogul Walther și Hordi Olmecul nu trebuia să părăsească adăpostul capsulei, surubărind doar în inima monstrului de crom-vanadiu, iar el

Rera nevoit să facă toată corvoada muncii de teren. Un rahat de milioane, dar numai dacă reușea să păstreze secretul doar pentru el. Altminteri, o împătire la trei i-ar fi diminuat serios câștigurile. Care ar fi trecut și prin impozitare, pentru că o astfel de descoperire era, în mod necesar, anunțată la Comisia de Drepturi Locative.

Își linse buzele și își flexă degetele de la mâini. Grea problemă! Cum să-i împiedici pe cei doi dobitoci să-și arunce privirile prin hublou sau numai să solicite sistemului computerizat o imagine circulară asupra locului în care se opriseră pentru determinări?

Își întoarse din nou privirile către visul de-o viață al ori cărui amărât de prospector selenar. Stâンca de brocart stătea nemîșcată sub față uriașă și vag zâmbitoare a Pământului. Din punctul în care se găsea el, semăna puțin cu un cal-de-mare, cu botul amuzant îndreptat spre Procyon. Era exact aşa cum povestea legendele din perioada primei colonizări – un animal fantastic irupând din carnea tare a bazaltului neerodat și schimbându-și culoarea treptat, în funcție de unghiul de iluminare al Pământului. Într-o noapte selenară care dura, *de facto*, cât 14 zile și nopți therrane la un loc, modificarea acestui unghi era destul de greu de sesizat, dar el lucra de peste patru ore în același punct, aşa că putuse observa trecerea de la albastru cobalt la albastru pastel. Fie chiar și numai atât și ar fi fost suficient, ca să înțeleagă cu ce avea de a face.

Legenda spunea că un prospector, pe nume Amado Serinda Apalosa, ai cărui părinți venisera pe Selena cu al treilea val de colonizare dintr-o țară Argentina, se angajase la o firmă de salubrizare exterioră, *Tynch Fuego*, cu sediul în craterul Serenina. Munca sa consta în preluarea molozului rezultat în urma extracțiilor, de la rampele de depozitare ale minelor,

în introducerea sa în cuvele de reciclare primară și în predarea materialului obținut la Baza Holland, care se occupa cu obținerea de soluri neutre pentru grădinarii din Zona Cuvelor. Era una dintre cele mai umile și mai prost plătite meserii din nomenclatorul selenar.

Apalosa plecase la sfârșitul unei zile, în direcția Vale Mortis, unde o cărtiță cu vârf de diamant intrerupsese un tunel pentru a crea o rampă de depozitare. Ajunsese însă mai devreme decât ar fi trebuit, platforma aflându-se încă în curs de netezire. Așa că se hotărâse să facă o plimbare prin zonă, cu skiful de salvare. Între Două Ape, acolo unde linia de navigație executa o treflă aeriană, revenind asupra ei însăși, în punctul de plecare al bazei, remarcase o strălucire brună pe una dintre sutele de stânci, risipite la întâmplare în zonă de vreun cutremur străvechi. Chiar acolo rupsese ultima cupă berbecul de foraj exterior, pregătind patul de bazalt de dedesubt pentru nivelarea sa cu o șapă de poliester termic. Sub mușcătura dinților de metal, apăruse o suprafață ciudată, de o netezime pufoasă, asemănătoare unui material textil, folosit în secolele de dinate de Era Cosmică. Apalosa îi numise ceva mai târziu, după ce se întorsese la *Tynch Fuego*, brocart. Reușise chiar să obțină o moștră de câțiva centimetri, de la imprimantă 3D. Materialul avea consistență, luciu și netezimea pietrei, descoperită de izbitura berbecului. Iar structura granulară, din care prelevase câteva grame, polizând-o cu freza de buzunar a costumului, se dovedea a fi o structură extrem de complexă, bogată mai ales... în orical!

Oricalcul era considerat un metal dispărut. Legende străvechi, datând undeva pe la începuturile societății umane pe Therra, îl prezintau ca pe o invenție metalurgică a unei populații mitice – atlantii. Celebra cetate Atlantida fusese

Redescoperită în anul 23 al Erei Cosmice, în regiunea geografică a Capului Verde, la 1872 metri adâncime. Din întreg tezaurul atlant adus la suprafață pentru studiu și pentru a fi expus într-un muzeu reconstructiv, de cel mai mare succes se bucuraseră obiectele din oricalc. Metalul nobil avea o configurație cristalină imposibil de reprodus, din cauza unui element necunoscut, folosit în tonificarea metalelor intrate în compoziția sa, element imposibil de găsit pe Therra. Rezistența deosebită la factorii de coroziune, precum și perfecta izolare asigurată față de radiațiile cosmice au făcut din el cel mai scump și mai căutat metal din secolul al XXI-lea. Prețul pentru numai un gram de substanță atinsese fabuloasa sumă de 1.000.000 de soldi din argint, echivalentul achiziționării unei insule therane, precum Ceylon-ul.

Așa că uluiala lui Amado Serin da Apalosa trebuie să fi fost uriașă, după aflarea rezultatelor identificării structurilor cristaline ale firmiturilor răzuite de freză. Singure acestea și erau mai mult de suficiente pentru a-i asigura un trai îmbelșugat pe Selena sau pe oricare alt corp cosmic colonizat până în acea clipă, atât lui cât și urmașilor urmașilor săi, pâna la a treia generație.

Dar omul este om, la urma-urmei, și nu poate să facă singura față acelei trăsături care-i este atât de specifică – lăcomia. Amado Apalosa a amanetat tot ceea ce avea, la una dintre sucursalele Companiei *Tynch Fuego*, a împrumutat de la prietenii cât de mulți bani a putut, a semnat chiar și un contract de sclavaj pentru o perioadă de trei ani la Companie, în fine a făcut tot ceea ce se putea pentru a face rost de suma necesară închirierii unui snoof individual, fără să fie nevoie să vândă ceva din praful de oricalc și să îi înștiințeze, astfel, pe eventualii interesați, că el a descoperit o vână din acest minereu.

La reconstituirea traseelor selenare ale lui Amado Serin da Apalosa, hagiografi din Perioadele de Colonizare Beta și Gama au observat că există un fel de sistem de triangulație, rezultat din suprapunerea lor: primele trei linii, aproape suprapuse, ale drumului străbătut de snoof conduceau către același punct, situat în zona încă numită Între Două Ape. Apoi alte patru porneau de la craterul Serenina, cu o jumătate de grad către vestul convențional, îndepărându-se cu aproape 300 de kilometri de punctul inițial. În fine, ultimele două deplasări au deplasat încă o dată punctul final de sosire cu două grade și jumătate spre sud, figura geometrică rezultată din unirea lor fiind un fel de triunghi isoscel, cu vârful în Serenina. Apoi brusc, în timpul celei de-a noua expediții, făcute la bordul aceluiași snoof închiriat, Apalosa dispăruse de pe hărțile forței de muncă ale Companiei Profesionale Selenare, după cum dispăruse cu totul și din înregistrările medicale și cele de închiriere de spațiu și de aer ale Oficiului Locativ Zonal.

Ce-ar fi de înțeles din toate astea? se întrebă Pedonius, după ce termină de citit înregistrările puse la dispoziție de **punctul nodal** local. Stătea încă în unghiul mort exterior al vehiculului, unde se retrăsese pentru a putea accesa informațiile, fără ca imobilitatea sa să fie observată de cei doi tehnicieni.

Rețea nu distribuia informații false. Pur și simplu, pentru că filtrele pe care le folosea pentru trierea lor erau cât se poate de performante. Singurele informații care nu dispuneau de girul credibilității, ci de acela al verosimilității, erau sortate într-un singur container: *legendele de argint*. Nimici nu putea să garanteze exactitatea lor, ci numai data introducerii și autorul lor real, dat fiind faptul că **rețea** nu permitea

introducerea de date decât de la posesorul unui card cu identificare celulară.

Pedonius și-ar fi dorit să se găsească în Colonie. Acolo ar fi dispus de câini de vânătoare și de Memoriile Auxiliare. Ar fi avut acces și la arhivele comunitare pe role magnetice, cele mai vechi captoare de informații de pe Selena. Mulți scormonitori prin arhive susțineau că pe ele s-ar putea descoperi lucruri inedite, pe care gardienii Memoriilor nu socotiseră necesar, la vremea respectivă, să le transfere pe noile sisteme de memorare. Poate că informații considerate dispărute despre **stâncă de brocart** se ascundeau încă prin ele, abia așteptând pe cineva care să le folosească. Dar, din păcate, nu el avea să fie acel cineva. Din păcate sau din fericire. El găsise obiectul și ar fi vrut numai să-i verifice identitatea. Să vadă dacă poziția sa spațială corespunde de destul de imprecisele coordonate geografice.

Era **stâncă de brocart**, nu exista nicio îndoială, în privința asta! Exact cum spusese Apalosa pe vremuri: numai un noroc chior te-ar fi putut face să dai de ea. Ei bine, se părea că el avusese acest noroc chior. Aruncă o privire în retrovizor – era chiar acolo, mândră și imperturbabilă, ca un general pe armăsarul său de paradă, înaintea unei mari bătălii. Cum să procedeze, însă, ca să pună mâna pe ea, fără să împartă norocul cu ciufuții din cabină? La urma urmei, nu aveau decât meritul că se nimeriseră să se afle în echipa sa.

O soluție ar fi fost să grăbească la maxim plecarea și să speră că nimici nu o să privească prin hublou sau pe camerele de supraveghere. O soluție proastă, hoțări, fără să stea prea mult pe gânduri. Era de ajuns ca un singur element neașteptat să se întâmple și totul s-ar fi dat peste cap. Un singur element, ca de pildă dorința subită a Slăbănoșului Walther de a trage

un fum de *iarbă*. Inhalatorul și reciclatorul de fum se găseau chiar lângă huboul dinspre stâncă. În mod sigur, o soluție proastă!

Există, apoi posibilitatea de a se întoarce în cabină, sub un pretext oarecare, ca de pildă un defect de etanșezare la mănușă. Accident care se petreceea atât de frecvent, din cauza materialelor proaste, încât nu ar fi surprins pe nimeni. Pedonius aruncă o privire asupra locului de îmbinare de la început. Era de ajuns să smucească mai tare de porțiunea armonică, pretextând că se agățase de vreun stei, înainte de a fi intrat în camera de presurizare. Dar, și în acest caz, cine ar fi garantat că numai venind către el, curioși să vadă urmările accidentului, cei doi tech-i nu s-ar fi uitat prin hublou?

Cel mai sigur ar fi fost să-i ucidă.

Pedonius își linse buzele. Le simțea sărate, de parcă ar fi fost mânjite cu sânge. Nu gândul în sine îl oripila, moartea făcea parte din zestrea genetică a umanității, iar selenarii primeau la semnat, în absolut orice fel de contract, și o clauză privind acceptarea posibilității unui deces prin accident, clauză prin care firma angajatoare se obliga să se ocupe de serviciile funerare, dar nu și să despăgubească familia sau pe eventualii moștenitori. Iar de murit... în fiecare sezon mureau câteva zeci de auxiliari, chiar și tehnicieni de teren, mai cu seamă în bombardamentele meteoritice. Disparația a doi angajați nu ar fi părut chiar atât de ciudată, cu toate că ar fi fost nevoie de niște justificări. Îl irita, însă, faptul că nu știa nimic despre posibilele lor familii sau prietenii, oameni care ar fi putut să facă demersuri pentru a le găsi cadavrele, ba chiar ar fi putut să solicite o anchetă guvernamentală. Bineînțeles că pentru asta era nevoie de relații, dar nimici nu-i putea garanta că nu era posibilă.

Se hotărî, mai întâi, să încerce să vadă ce fac înăuntru și dacă există vreun semn că observaseră și ei stârca. Întoarse capul, în interiorul rigid al căștii: aceasta se găsea tot acolo, ca o provocare mută.

Porni jeturile de direcție, ocoli șenilețul prin stânga, străduindu-se să se mențină cât mai mult în zona de observabilitate a celor din interior. Se prefăcu interesat de o structură cristalină, pe jumătate decopertată, apoi reveni către botul aparatului, coborî cu îndemânare lângă șina magnetică, se ancoră de cârligul cu clamă de sub el și se apucă să desfacă în grabă panoul de control exterior.

Cu puțin noroc, ar fi dispus de un interval cam de 10 secunde între efectuarea comenzi de vidare și deschiderea forțată a sasurilor exterioare. Probabil suficient cât să se vâre cu totul sub aparat și să se agațe de chingile prinse din loc în loc pentru siguranța tehnicienilor care ar fi lucrat la remedierea defecțiunilor. Puterea cu care ar fi strâns chingile și ancorajul de cârlig ar fi trebuit să îl mențină staționar și să nu permită currentului de aer, cu puterea unui uragan therran de gradul IV, să îl smulgă de pe loc și să îl proiecteze în stâncile ascuțite ca niște brice din jur.

În sfârșit, clema manuală de prindere cedă și capacul se deschise. Observă din prima clipă ledul roșu clipind intermittent, semn al unei avarii de sistem. Ce mama dracului se întâmplase, după ieșirea sa în exterior? Se holbă pe monitorul minuscul din dreapta panoului, dar defecțiunea, dacă există, nu era una aflată în sistemele principale. Pentru o prognoză mai adecvată ar fi avut nevoie de acces la panoul din cabina de evacuare în exterior. Cum să intre acolo și să iasă apoi din nou, însă, fără să trezească suspiciuni și să primească o mie de întrebări? Să fi riscat și să își fi continuat planul, fără să ia

în seamă eroarea de sistem semnalată? Asta ca să nu se mai gândească și la problema cu deflectorul extern, pe care cei doi tech-i tocmai încercau să-o remedieze. Oricum aceea ar fi devenit cu adevărat o problemă numai peste 12 ore, atunci când soarele ar fi lovit din suprafața ciuruită a șenilețului. Speră însă ca, până atunci, să fi reușit să ajungă înapoi, în garajul Coloniei. Singur.

Se pregăti să acționeze simultan cele două manete, care comandau deschiderea celor trei sasuri, aflate două pe partea stângă și unul pe cea dreaptă. În mod normal, după deschidere, depresurizarea ar fi trebuit să fie atât de violentă, încât tot ceea ce se găsea neasigurat la bord ar fi zburat către exterior cu viteza unui uragan de gradul III. Iar cei doi nu purtau nici măcar bocancii de interior, cu tocuri magnetice. Și, totuși, ce anume ar fi putut determina avertismentul ledului?

Întrebarea îl mai bântuia încă, atunci când prinse manetele în podul palmelor. Îi țuia în creier, asemenea șuieratului unui șarpe furios și atunci când realiză că senzorul indica *sas deschis* și nu vreo defecțiune minoră. Sas deschis! se enervă el, mușcându-și buzele. Pedonius, individ cretin ce ești, acesta ar fi trebuit să fie primul lucru pe care ar fi trebuit să-l verifici, după descoperirea stâncii! Cum îți ai putut închipui, fie și numai pentru o clipă, că tu ai fi singurul norocos în afacerea asta, iar ceilalți au fost aduși numai pentru decor?

Părăsi tabloul de control, fără a mai închide protecția și fără a o mai asigura, aşa cum cerea protocolul. Informația descoperită involuntar îl năucise atât de tare, încât nu realiza ce anume ar fi trebuit să facă, în această situație. Își deschise clema de asigurare și se împinse ușor cu ambele picioare în șină. Când săltă viziera căștii peste scutul de protecție a șenilețului, secera subțire și minusculă a lui Jupiter tocmai